

“Per primera vegada he provat de no escapar-me de mi mateixa en fer ficció”

Muriel Villanueva i Perarnau (València, 1976), profesora de l'Escola d'Escrip-tura de l'Ateneu Barcelonès i llicenciada en teoria de la literatura i literatura comparada, publica a Amsterdam Llibres la novel·la *La gatera*, premi Just M. Casero. Ha publicat tres novel·les més.

—Voleu que el lector pensi que la protagonista i narradora té coses de l'autora, i per això li atribuiu detalls biogràfics comuns, com el fet d'estudiar literatura a la universitat?

—Sí. El procés d'escriptura demanava que m'impliqués en el personatge, ser molt jo el personatge. Que m'hi reconegués. La dedicatòria apunta a això, en dirigir-me al Roger com la protagonista es dirigeix a l'Arnau de la novel·la, “occhi miei”. Intento donar una pista que en Roger és l'Arnau de la novel·la i que hi ha una gran part d'autoficció.

—I per què heu partit de la vostra personalitat i del vostre món, tan ple de referències literàries? Per comoditat?

—No. Més aviat per incomoditat. Té a veure amb la meua relació amb l'escriptura. Una mena de diàleg meu respecte a tot el que havia escrit i com per una vegada he provat de no escapar-me de mi mateixa en fer ficció.

—Diríeu que la Raquel seria de totes passades l'autora si les circumstàncies familiars i les anècdotes fossin les de la novel·la?

—En efecte. Segurament les poques diferències entre la Raquel i jo són d'història, no de personatge. No compartim la vida, sinó les característiques personals, la forma de fer.

—La Raquel viu sola i s'enamora d'un noi més jove. El fet d'haver descartat una relació sentimental convencional indica que la Raquel/Muriel ha viscut des de la independència personal.

—Sí, pel que fa a la llibertat de la tria. Totalment. Té a veure amb la meua història familiar, també. Estic acostumada a veure estimes no convencionals al meu voltant, perquè provinc de família homoparental, que ara potser ja podria ser més convencional, però quan era petita era força estranya. La mare es va casar amb una dona en deixar el pare, i jo vivia amb elles. Per tant, he viscut en un ambient de poc convencionalisme.

Muriel Villanueva i Perarnau publica la novel·la *La gatera*, premi Just M. Casero, a Amsterdam Llibres.

—Us agrada deixar misteris per resoldre més endavant. El fet que l'espanti el nom del veí, Ricard, i esperi a dir quin altre Ricard li evoca. A més, voleu que és confonguin els dos Ricards.

—Sí, perquè de fet ella els confon. El que volia era mostrar que ella els fon dins del seu cap. Qual-sevol confusió de part del lector no em molesta. Aquest neguit per part del lector penso que és una cosa bona per a la novel·la. Espero.

—Càlia que la Raquel tingüés una certa edat, que parlés des de la maduresa, però alhora enfilés una etapa totalment nova per a la seva vida, oi?

—La seva intenció és començar de zero, que el passat li pesi el mínim. Aquesta és en part la seva benzina, intentar fer net. I sí que és interessant que tingui una certa edat. Li cal una vida viscuda. Si fos més joveneta aquest recomençar no tindria sentit. Malgrat tot, té l'esperit jove, el que la fa enamorar-se d'un noi més jove, buscar una àvia o posar-se a estudiar.

—De totes maneres, la relació amb el seu estimat és molt passional, tant des del punt de vista sensual com del sexual. No sembla una relació que pugui tenir futur.

—Com que vol desenganxar-se del passat, i està en una fase de defensa del present, tampoc no és que estigui gaire pendent del futur. Pensa a redefinir-se i redefinir-se avui. Viure l'ara.

—La gatera del títol que vol obrir amb el pis del costat és molt simbòlica, no? Seria la voluntat de no quedar aïllada i també de respirar millor, sense perdre la independència?

—La gatera no l'uneix amb l'exterior, comunica dos interiors. Té molt a veure amb renéixer i redefinir-se. És una obertura necessària, com una porta alternativa de sortida a l'exterior.

—La novel·la representa un canvi respecte a les vostres obres anteriors?

—Sí, tant estilísticament com personalment, perquè em mullo molt més. Aquí em permeto de jugar amb les eines narratives. Les altres novel·les són més acadèmiques, en el sentit que sóc profesora de l'Escola d'Escrip-tura i segueixen una pauta més convencional.

Lluís Bonada